

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Árnyak a dűlőúton**

1. Árnyak a dűlőúton

Mirella

Mirella az inge alá rejtette a hűvös, rézpántos szelencét. A fém nehézsége végigfutott a bőrén, de a félelemtől összeszoruló gyomra sokkal jobban aggasztotta. Garai ispán valószínűleg már keresteti a lajstromot, s ha rábukkannak a nyomaikra, nem irgalmaznak nekik.

– Indulnunk kell – suttogta halkán, feszülten.

Borda egyetlen szót sem vesztegetett. Készenlétben állt, vállát az ajtófélfának vetve, miközben szeme a sötét ablakrést pásztázta. Rövid, szaggatott mozdulattal intett, hogy tiszta a levegő.

Óvatosan, szinte nesztelenül hagyták el a roskatag kunyhót. Odakint a nyirkos éjszakai szél halk süvítéssel járt a folyóparton. A túlsó part fűzfái fekete, fenyegető alakokként magasodtak a homályban. A sűrű lombkoronák zavaros zúgása mögött mintha idegen léptek zaját hordta volna a víz feletti pára.

Borda hirtelen megragadta Mirella karját, és a legközelebbi bokor árnyékába húzta a nőt.

– Valaki van ott – sziszegte rekedten Borda, ujjai ráfonódtak a nő ruhájára.

Mirella benyújtotta a fejét a fűzek alá, a szíve a torkában kalapált. Nem állhattak meg. A sűrű növényzet védelmében, a nedves dűlőút felé kanyarodva lopóztak tovább, bízva abban, hogy a túlsó part fűzfái és a sötétség elrejtí őket az üldözők elől.